

Szentendrei Református Hírlevél - megjelenik negyedévente

Reformáció és újbor ünnepe előtt

Témánk az ó és új összefüggése magyar kultúránk területén. Hogyan látja Kobzos Kiss Tamás Liszt Ferenc díjas és Magyar Örökség díjas előadóművész, zenepedagógus a magyar kultúra jelenlegi állapotát? Mennyit őrünk meg a régi kincseinkből, s ami újonnan születik, méltó-e nemzeti örökségünkhöz?

- "Ó és új, mintegy ötfélszáz énekek", a Testamentumok mellett Pálóczi Horváth Ádám híres gyűjteményének címe is eszünkbe juthat. Nekem nagyon fontos ez a nyakas kálvinista (tavaly ünnepeltük - ha ünnepeltük - születésének 250. évfordulóját), nélküle aligha lettem volna az, ami vagyok. Ő az első, aki elszántan hirdette a hagyomány megőrzésének, továbbadásának fontosságát, példaképemnek tekintem őt. Már ő is kesergett az akkori állapotokon, mindenki németül énekelt, német, francia, angol táncokat járt, osztrák viseletet hordott, nem becsülte azt, ami magyar. Mozgalmat indított, csakúgy, mint az én nemzedékem majd' negyven évvel ezelőtt (jövő májusban lesz a Táncházmozgalom elindulásának 40 éves évfordulója). Úgy gondolom, ő is, mi is sok mindent elértünk.

Hogy mennyit őrünk meg a régi kincseinkből? Ez most már szinte csak a szándékon múlik, mert az elmúlt évtizedek technikai fejlődése nagyon sok mindent lehetővé tesz, és a nagy elődök (a népzeneben Bartók, Kodály és nem utolsósorban Lajtha László, aki nem csak református volt, hanem presbiter is a Kálvintéren, a régi református zenében elsősorban Csomasz Tóth Kálmán) nemzetközi, sőt világméretű összehasonlításban is óriási munkát végeztek. Más kérdés, hogy van-e igény ennek a használatára, beépítésére az újba. Itt már vannak problémák, úgy gondolom.

Mik a régi kincsek őrzésének legjobb módzatai? Van-e fogékonyság a mai ifjú nemzedékekben történelmi értékű hagyományaink, költészetünk és zenénk iránt? Milyen teendők lennének a legsürgetőbbek ezen a téren?

- Sajnos, erre azt tudom válaszolni - és most már szűkebben egyházunkról fogok beszélni - hogy az érdeklődés, a fogékonyság nagyon sokat változott az elmúlt negyven évben, amióta az énekmondást mívelem. A hetvenes évek végén - a nyolcvanas évek elején például rendszeres vendég voltam a debreceni református

gimnáziumban, és gyülekezetekben is szinte havi rendszerességgel megfordultam (hadd mondjam el mindjárt, hogy a Csillagponton egy mai diák áhítattal hallgatott, sok mindent ismert is tőlem, és jót beszélgettünk). Nem panaszkodás ez, legalábbis nem magam miatt panaszkodom, csak annak a jelzése, hogy vegyük tudomásul: nem kell a régi, és nemigen van helyette új minőség. Épp az imént olvastam a 80 éves Latinovits Zoltánról, arról, hogy az ő törekvése az volt, hogy az emberek a színház által jobbak legyenek, ne csak órákig tartson egy-egy előadás hatása. Úgy gondolom, a mi nemzedékünkben ez a szándék megvolt, és meg-

van. Ma viszont inkább az a vélemény, hogy a kultúrát el kell adni, vonzóvá kell tenni, az értékek relativizálhatók, egyszóval (az én szóalkotásom) "kulturkálókat" kell működtetni, amelyekből mindenki szabadon (szabadon?) válogathat. Szólták persze azt mondani, hogy az értékválság európai jelenség, de néhány hete Bécsben vettem föl egy osztrák együttessel régi magyar zenét (még kuruc dalokat is) a lemezt pedig a Sony cég fogja megjelentetni. Azt hiszem, ehhez nem sok mindent kell hozzátenni.

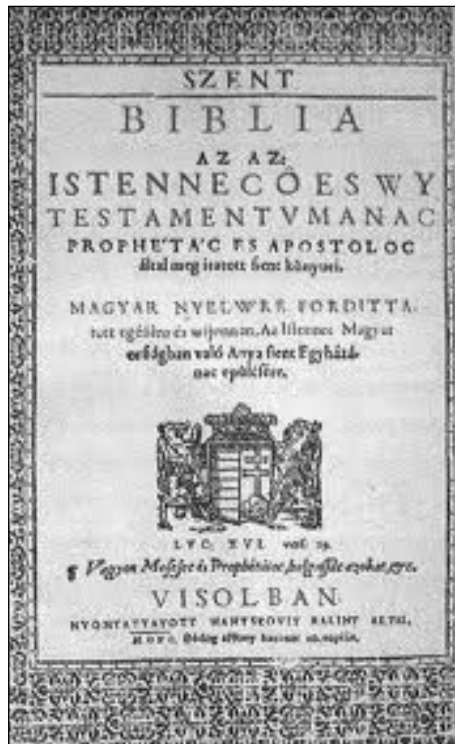
Lát-e teret olyan új kulturális értékek teremtésére, amikhez a református gyülekezetek is hozzájárulhatnak?

- Elsősorban ismerni, szeretni kellene a kulturális örökségünket, hirdetni a XVI. századi magyar református zene, irodalom történetírás primátusát. Büszkének kellene lennünk rá. Minden más ebből következne, úgy gondolom.

Megteremthetőnek látja-e a régi értékek és a mai igények harmonikus összeillesztését, vagy ezt kizárt dolognak tartja?

- Maradinak és pesszimistának kellene tartanom magamat akkor, ha nem hinnék a lehetőségben.

Pedagógusként és friss nagyapaként egyiknek sem szabad lennem, és úgy gondolkodom, hogy nem a gyermekek igényéhez kell alkalmazkodni, hanem meg kell őket tanítani a régi dolgok tiszteletére. Mi, városi gyerekek sem értettük annakidején azt, hogy "Ösztövért kútágas hórihorgas gémmel", de attól még a Toldi világát be tudtuk fogadni. Nota bene volt egy lábjegyzet az olvasókönyvben, ami a régi szavakat megmagyarázta. Genfi zsoldárok nélkül milyen szegény lenne a protestantizmus! A XVII. században néhányat még törökül is énekeltek! Persze, ha valaki venné a bátorságot, és újra lefordítaná őket, az érdekes lenne - de ezt már Arany is visszautasította. Visszamenni az eredeti szövegekhez, és új dallamokat alkotni, azt járható útnak gondolom. Egyébként nem tagadom meg kamasz önmagam, én is a beat-zene rabja voltam.

Károli Gáspár 1590-es Vízolyi Bibliájának címlapja

(folytatás az 1 oldalról)

Csakhogy - épp az elmúlt hetekben gondolkodtam el ezen - mi ezt a zenét a mienknek tekintettük, a mindenkori fiatalság zenéjének. Most meglepődve tapasztalom, hogy szinte kötelező a pop-zene tisztelete, már Lisztet is úgy emlegetik, mint "az akkori idők Michel Jacksonját". Igen, volt ő is ünnepezt sztar, bele is fáradt, és megtalálta a helyét. Sok-sok szenvedés, megaláztatás közben, hatalmas hittel. Nem a közönségigényeknek akart megfelelni, hanem a Teremtő szándékainak. Úgy gondolom, ma sincs más lehetőségünk, ha valamit tenni akarunk egyházunkért és nemzetünkért.

Megújult templomunk külső lábazata

Templomunk 2009-es teljes körű külső felújítása tartalmazta a statikai megerősítésten túl a cserepezés, a bádogozás és a lábazat cseréjét is. A kivitelező cég sajnálatos módon nem tartotta be a technológiai előírásokat, így a lábazati vakolat már az első télen lefagyott, amit tavasszal kijavítottunk a kivitelező céggel. A második télen azonban megint ugyanez történt, így nem volt mit tenni, el kellett távolíttatni az egész lábazati vakolást. Helyette idén nyáron kőlábazatot készítettünk 5,6 millió Ft-os költséggel, ahhoz hasonló kőből, amiből valamikor templomunk bejáratí ajtóinak kőkeretei is készültek. (ld. a képet)

Munkánkat egy nagyobb összegű, 2 millió Ft-os, valamint több kisebb adomány is segítette, amiket szeretettel megköszönünk.

Dr. P. Tóth Béla, lelkipásztor

Ünnepi meghívó

Örömmel hívjuk és várjuk gyülekezetünk minden tagját **2011. október 16-án** vasárnap tartandó hálaadó alkalmainkra.

Amint hírül adtuk, elkészült a templom külső felújításából még hátra maradt munka, a lábazat cseréje, így templomunk immár kívül-belül maradéktalanul megújulva várja a híveket istentiszteleti alkalmainkra. Ezért október 16-án vasárnap a de. 10 órakor kezdődő istentisztelet keretében adunk hálát.

Készen lett Református Gimnáziumunk külső hőszigetelése is az épület újra vakolásával, festésével és homlokzatának végső kialakításával együtt. Vasárnap, október 16-án délután 3 órakor a Gimnázium kápolnájában (Áprily tér 5.) ünnepi hálaadó műsort tartunk.

Református Óvodánk (Vasúti villasor 15.) mintegy 150 millió Ft-os költséggel történt bővítése és felújítása is elkészült. Ennek avatását október 16-án du. 1/2 5 órakor tartjuk a helyszínen ünnepi fogadással egybekötve.

Szeretettel hívjuk és várjuk minden testvérünket ezekre az összejövetelekre!

(Felújított és kibővített Református Óvodánk ünnepélyes avatásának időpontjáról a vasárnapi hirdetések körében lehet majd hallani.)

Befejezéséhez érkezett az Óvoda építkezése

Legutóbbi jelentkezésemkor azt írtam, hogy az Óvoda építkezése kapcsán "hosszú, forró nyár elé nézünk". Bár az időjárás ezt nem mindig igazolta, az építkezésre maradéktalanul igaz lett a jóslás. Az óvodások május végi kiköltözése után a teljes területet birtokba vette a kivitelező és megindult az átépítés három szakaszából a legtevékenyebb fázis. A második szakasz alapvető feladata az volt, hogy a teljes földszinti rész elkészüljön oly módon, hogy szeptembertől az óvodások ismét birtokba vehessék az óvodát.

Ez a három hónapos szakasz (júniustól augusztusig) igen mozgalmas lett, hiszen számos munkát kellett a kivitelezőnek és alvállalkozóinak párhuzamosan elvégezni a végső cél eléréséhez. A teljesség igénye nélkül az alábbi főbb feladatokat kellett a viszonylag rövid idő alatt megvalósítani: felújításra és részben megnagyobbításra kerültek a csoportszobák, az összes külső és belső nyílászáró kicserélésre került, ugyanígy az egész fűtési, elektromos és vizes rendszer. A déli szárnyon a padlózatot újra kellett alapozni és szigetelni, kialakításra került két új vizes-blokk, valamint öltöző terület, minden foglalkoztató szoba előtt saját játszóterasz került kialakításra és elkészült a teljesen új tornaszoba is. A csoportszobákba új beépített szekrények kerültek. A külső homlokzat hőszigetelést és új vakolást-színezést kapott. Ennek, valamint az új, kondenzációs gázkazánnak és korszerű fűtési rendszernek köszönhetően az óvoda fűtési költségei remélhetőleg a jelentős bővítés miatt sem fognak emelkedni, sőt megtakarítás várható. Kiépítésre került egy komoly és korszerű tűzvédelmi rendszer, valamint a teljes épület új tetőszerkezetet, cserepezést és esővíz le- és elvezető rendszert kapott.

A kivitelezés legintenzívebb szakasza ezzel lezárult. Szeptember végéig az új lépcsőház, valamint az óvoda dolgozóinak elhelyezésére szolgáló tetőtéri irodák és óvodai képességfejlesztő helyiségek kialakítása maradt a teljesen megújult és átépült felső szinten. A felújítás befejezésének végső határideje 2011. szeptember 30., mely időpontra remélhetőleg elkészülnek a még hátralévő munkák az akadálymentesítő lifttel együtt, s az óvodát teljes egészében birtokba veheti száznál több, a bővítés után 108 gyermekünk.

**Dr. Szalai Zsolt presbiter
intézményi gondnok**

Megújult tető az óvodánkban

Kedves Olvasóink!

Örömmel mondhatjuk el, hogy ez a mostani reformációi és újbórnapi Kehely-számunk sorrendben a huszonötödik a 2005. évi októberi első megjelenése óta. Hat év során folyamatosan megjelent gyülekezetünknek ez a negyedévenkénti hírlevele, ami reményességünk szerint hasznosan szolgálta a közös életünkről szóló beszámolókat és a tervezett alkalmak előzetes meghirdetésének ügyét. A Kehely számaikat önkéntesek rendszeres és ingyenes szolgálata hozza létre. Jubileumi számunkban illesse köszönet Benkei Ildikó szerkesztő, Fazekas Andrea tördelő, Kádár Péter nyomdászati munkáját (aki újságunk papírját is ingyen adja hat év óta), a cikkek megíróját, az asszonykór tagjainak hűséges borítékoló szolgálatát, valamint minden, a kézbesítésben résztvevő testvérünk segítségét! Javaslataikat újságunk jobbítására, gazdagítására szeretettel várja Sikolya Zsolt gondnok, olvasó-szerkesztő a zsolt.sikolya@gmail.com címen.

Köszöntéssel, dr. P. Tóth Béla lelkipásztor

A presbiterválasztás lebonyolítása gyülekezetünkben

"Viseljétek tehát gondot magatokra és az egész nyájra, amelynek őrizőivé tett titeket a Szentlélek, hogy legeltessétek az Isten egyházát, amelyet tulajdon vérével szerzett" (ApCsel. 20, 28)

Legutóbbi számunkban már írtunk az idén esedékes presbiteri tisztújítás jelentőségéről, a megválasztandó presbiterekkel szembeni elvárásokról. A következőkben a választás előkészületeinek és lebonyolításának menetrendjét ismertetjük, ahogyan azt - igazodva egyházunk választójogi törvényeinek előírásaihoz - presbitériumunk már jóváhagyta.

Első lépésként presbitériumunk június 19-én megválasztotta dr. Bacsa Imre és dr. Móricz Imre korábbi presbitereinket a jelölőbizottság tagjainak. Ez a bizottság, melynek a gyülekezet lelkipásztora hivatalból tagja, látja majd el a presbiterválasztás alkalmával a választási bizottság feladatait is. A jelölőbizottság tagjainak bemutatására és fogadalomtételére a június 26-i istentisztelet keretében került sor a gyülekezet előtt. A jelölőbizottság feladata, hogy javaslatot tegyen a jelenlegi presbitériumnak a következő presbitérium tagjaira, a pópresbiterekre és a gondnokra. A bizottság munkáját a gyülekezet tagjai is segíthetik azzal, ha a templomban erre a célra elhelyezett dobozba bedobják azoknak a neveit, akiket a legszívesebben látnának előljáróink között. Erre legkésőbb az október 2-i istentiszteleteken lesz lehetőség, mivel a bizottságnak október 14-ig kell eljuttatnia a presbitériumhoz a jelöltekre vonatkozó javaslatát.

A presbitérium október 22-i gyűlésén dönt a jelöltek listájának összeállításáról. Az október 30-i istentiszteleteken lesz a presbiterválasztó egyházközönségi közgyűlés helyének és időpontjának első hivatalos kihirdetése, de a presbitérium előzetes döntése alapján már most is lehet tudni, hogy erre a közgyűlésre november 13-án a 10 órás istentiszteletet követően kerül sor a templomunkban. Kérjük ezért a testvéreket, hogy a november 13-i programjuk tervezésénél gondoljanak gyülekezeti életünknek erre a kiemelkedően fontos eseményére, és tegyék szabaddá magukat, hogy részt tudjanak venni a választáson. Szavazati joga annak van, aki szerepel az egyházközönség 2011. évre szóló választói névjegyzékében.

Oktober 30-án vasárnap a 10 órás istentisztelet keretében sor kerül a presbiterválasztók bemutatására. Ez ugyancsak fontos esemény, mivel sokan nem ismerik egymást név szerint, és ez a bemutatás segíthet abban, hogy a testvérek az egyébként hétről hétre az istentiszteletekről jól ismert arcokhoz hozzá tudják majd kapcsolni a szavazólapokon szereplő jelöltek neveit.

A választás eredményét már a november 13-i presbiterválasztó közgyűlés végén kihirdeti a választási bizottság elnöke. Az ezt követő időszak az esetleges panaszok megtételére, jogorvoslatra van fenntartva. Az új presbiterek a 2012. január 8-i istentisztelet keretében tesznek esküt, és az új presbitérium ettől kezdődően lép hivatalba. Az egyházközönség 2012. évi költségvetését már az új presbitériumnak kell elfogadnia január végéig.

Kérjük Mennyei Atyánktól olyan előljárókat, akik Isten dicsőségére, egyházunk épülésére és hazánk javára végzik majd szolgálatukat.

Sikolya Zsolt, gondnok

Szabadtéri istentisztelet családi napunkon

Az első gyülekezeti pünkösdi családi nap!

A készülődés izgalma ott volt mindenkiben. A szervezőkben, hogy minden korosztály találjon magának kedves elfoglaltságot és bizony, mindenki mondott egy számot, hogy hányan leszünk.

A résztvevők is nagy várakozással és bizalommal jöttek, hiszen még nem volt hasonló alkalom a gyülekezetünkben. A gimnázium előterében kitéttük nevünket a ruhánkra, hogy könnyebben kezdődhessen a beszélgetés, hiszen a templomból, óvodából, gimnáziumból látásból sokan ismerjük egymást, de névről bizony nem tudunk mindenkit megszólítani, majd elolvastuk a kosárból kihúzott ígéretet, mely elkísért az egész nap folyamán és elkezdődött a kapott térkép olvasása a programok helyszíneivel, időpontjaival.

A közös szabadtéri istentisztelet után kicsik és nagyok közösen, vagy éppen egymással versenyezve használták a tornaterem érdekesebbnél érdekesebb játékeit, melyek még a tapasztalt gimiseknek is újak voltak. A fáradságot, éhséget, szomjúságot mindenkinek sikerült az ebédlőben a terített asztal körül legyőznie.

Míg a felnőttek ismerkedtek a gimnázium műalkotásaival vagy beszélgettek, előadásokat hallgattak, filmet néztek, addig a kicsik kézműveskedtek, játszottak a zene oviban.

A nap várva várt eseménye a Trambulin színház, Basa Pista gólyalábas előadása volt. A nézők is aktívan részt vettek a történetben, a gyerekek önfeláldozóan segítettek a szereplőket, sőt néhány bátor apuka és anyuka is bekapcsolódott Basa Pista jó útra térítésébe.

A nap zárásaként nehéz biblia helyekről nyílt mód beszélgetésre a sátor alatt, majd az udvar árnyékos részén együtt beszélgettünk meg, kinek milyen élményt adott ez a nap, felolvastuk a reggel kapott ígéretet, együtt imádkoztunk, adtunk hálát a szép időért, és a sok kapott mosolyért.

Fülöp Zsolt presbiter

Református hittantábor a Forrásnál

2011. Július 4-én kezdődött a gyülekezet által meghirdetett, Lovadi István segédlelkész vezette tábor. A magam és a gyerekeim részéről nagyon vártuk már, hogy a Skanzen mögötti kis forrást kicsit másként is megismerhessük. Szinte minden évszakban kirándultunk már arra, láttuk milyen, amikor megárad a patak és a forrás már nem csak kijelölt helyen tör a felszínre, megcsodáltuk az íves követ télen, ahogy belepi a hó, tavasszal hogyan éled újjá a természet és természetesen jártunk ott nyáron is csak azért, hogy hűsítő vízből egy kicsit ihassunk. Egyszerűen visszatérő "vendégek" vagyunk már ott. De még soha, de soha nem aludtunk a forrás közelében.

A gyerekek rengeteg új tapasztalattal, barátsággal gazdagodtak, és hitben növekedhettek ebben az öt napban. Saját maguk is megtapasztalták, hogy alapvető dolgokért nekik is tenni kell valamit. Ahhoz, hogy meleg víz legyen vagy főzni lehessen, bizony fát kell gyűjteni az erdőből, mosogatáshoz és kézmosáshoz is a forrásról vizet kell hozni. Szerencsére ez nem vették olyan "kell" feladatnak és szívesen, unszolás nélkül segítettek a mindennapi teendőkhöz. Jó volt látni mindezt!

A programok is igen színesek voltak. Sok éneklés és igei alkalom akadt. Mint szülő meggyőződtem arról, hogy jó helyen, jó kezekben, jó dolgokat tanulnak és tapasztalhatnak a csemeték. A "lovas program" sokkal több volt, mint az a neve elárulta. Hiszen nemcsak a lovak közelében lehettünk, hanem komplett kis történelmi áttekintésben és az elődök, a magyarság kiváló (mára már igencsak elfelejtett) örökségéről is hallhattunk. Szó esett a lovak tartásáról és természetesen a lovas harcmódról is. A lurkók, akik érezték magukban kellő bátorságot, szőrén ülhették meg a lovat, sőt még íjat is ragadhattak. Mondhatom, a legényeknek ez óriási kaland volt. Mindezek mellett azt is kipróbálhatták, hogy az állatok körül milyen munkák vannak és mindezeket miért is fontos megcsinálni. Ismét az egymásra való figyelés és gondoskodás példáját láthatták és tapasztalhatták meg.

Mindezek mellett jártak a Skanzenben, hiszen annak igazgatója meghívta a táborlakókat egy éppen aktuális megnyitóra, amin egy államtitkár is részt vett.

A kézműveskedés sem maradhatott ki az elfoglaltságok közül. Talán nem tűnik elcsépeletnek, ha azt mondom, hogy valóban csodaszép üvegfestéses képek és komoly munkát és ügyességet feltételező bőrből készült tárcákat készítettek a gyerekek. Amolyan "igazi táborozós élmény", a táborút sem maradt ki a gyerekek beszámolóiból. Kifejezetten tetszett nekik, mert segíthettek a tűzhez való megszerzést és még felaprítani is. Kétszer is körbeülték a tüzet, de egyszer sem hagyták volna ki a közös éneklést. Mindenkinek lett kedvence. Ezt a tudományukat a szalonnasütésnél is megcsillantották. Néhány szülő csatlakozott is a kis csapathoz. Segédkeztek a nyársak forgatásában, illetve a gyerekek által különösen nagy boldogságot okozó felgyulladt szalonnák, hagymák és egyebek elfogyasztásában. Számukra hatalmas nagy mulatság volt, hogy "flambírozni" is lehet a vacsorának valót. Szintén nagy örömmel töltötte el őket, főleg a lányokat, hogy a híres gulyásleves főzésének rejtelseibe is beavatták őket. Minden napra jutott valami, ami mindenki meglegedésére szolgált. Volt pizza is, amit a tábori körülmények ellenére ott helyben készítettek, akadt csokoládé és finom zamatos gyümölcs is.

Összefoglalva a tábori élményeket és a saját tapasztalataimat: Sokkal nagyobb élményben volt részük a gyerekeimnek és ez által nekem is, mintsem remélni mertem volna. Kiváló embereket ismerhettem meg, akik vigyáztak és SZERETTÉK a gyerekeimet helyettem is.

Sípos Bernadett szülő

A gólyatábor

Azt hiszem, minden kezdet izgalommal, reményekkel jár, és néha félelemmel vegyes érzéseket jelent mindannyiunknak. Egy ötödik osztályt kezdő fiatal fiú, vagy leány is ezekkel lehet tele. Vajon kik lesznek osztálytársaim? Ki mellé fogok ülni? Milyen lesz az osztályfőnököm, milyenek lesznek a tanárim?

Ezekre részben választ adott a gólyatábor, mielőtt az iskola padjába kellett volna ülniük a gimnázium 2011-2012- tanévét frissen kezdő diákjainak. Augusztus 29-én délután 3-kor indultunk Tahiba, a Sion hegyi táborba. Amint elfoglalták szállásukat a diákok, máris megkezdődtek az ismerkedési játékok, amiben egymás nevét lehetett játszva megtanulni és megtudni valamit azokról, akik talán majd életre szóló emléket jelentenek az együtt töltött gimnáziumi évek után.

Hiszem azt, hogy nem csupán a felvételiztető bizottság döntése volt, hogy ezek a gyerekek a gimnáziumba jöhettek. Sokkal inkább Isten tervei szerint való, hiszen ők azok, akik a jövőt hordozzák a rájuk bízott feladatok által. A gólyatábor esti és reggeli áhítataiban ezért egy hasonló helyzetben levő gyermekről hallhattak, akire Isten nagy feladatokat bízott: Sámuelről. Ő nagyon fiatalon megértette, hogy múlandó világunkban velünk van Isten, az egyetlen "Létező Létező" akitől mindent kaptunk, és aki személyesen is megszólít. Ezért is volt a vezérige: "Szólj Uram, mert hallja a te szolgád." (1 Sámuel 3,10)

A kilencedikesek túrázni is voltak, míg az ötödikesek számháborúztak. Jutott idő focizni és beszélgetni egymással, de mindeközben a nyári szabadságból áthangelődni a rövidesen kezdődő iskolára, amiről az osztályfőnökök biztató és felkészítő gondolatai és szavai gondoskodtak.

Nagy segítséget jelentettek a végzett gimnazisták, akik eljöttek és hangszeres kísérettel, énekléssel és sok egyéb izgalmas programmal kötötték le a "gólyákat", akik között máris elindultak barátságok. Ami abból is látszott, hogy az utolsó estén egy kis produkcióval is készültek egymás szórakoztatására. Különböző stílusban kellett valamit bemutatni, amihez nehezen beillesztő szavakat kellett mondatokba beépíteni. Látható volt, hogy máris alakuló közösségek vannak, mert szívből nevettek egymás produkcióin. Az utolsó reggelen pakolás után már egészen gyorsan ment a sorakozó, éneklés és a hálaadás az ételért. Jutott még ebedig idő megbeszélni az addig gyűjtött élményeket, tisztázni egy-két iskolai szabályt, játszani is egy utolsót. Elfogyasztottuk a finom ebedet és buszra szállva indultunk haza, hogy a tanévnyitóra odaérjünk.

Hordozzuk imáinkban ezeket az új diákokat, hogy a tanulásban sikeresek lehessenek, de főként azért, hogy megismerjék az Urat, és akár a kis Sámuel, hajtsák végre a rájuk bízott feladatot.

Lovadi István
segédlelkész

Mozaikok az SZRG életéből

A Szentendrei Református Gimnázium a 2010-2011-es tanéve a korábbiakhoz hasonlóan sok szép eredményt hozott. Tanáraink 401 tanulót értékelték, és az iskolai átlageredmény jóval meghaladta a 4 éveses átlagot. Diákjaink közül 24 fő ért el kitűnő eredményt. Az egész tanév során közel húsz ösztöndíjat oszthattunk ki az iskolában. Köszönet az ösztöndíj alapítóknak ezért a lehetőségért. Külön öröm, hogy közöttük már volt diákjaink is megtalálhatóak! Sok szép versenyeredménnyel is büszkélkedhetünk, amelyek között több országos verseny rangos helyezése is megtalálható, pl. a történelem OKTV 2, az informatika OKTV 5, és a latin OKTV 10. helyezések.

Júniusban érettségi vizsgák zajlottak az iskolában. Összesen 336 vizsgát tettek le tanulóink. Ebből középszinten 303-at és emelt szinten 33-at. Az középszintű vizsgák átlageredménye 4,35 lett, míg az emelt szintűeké 4,73. Ez az eredmény az előző évek eredményéhez hasonlóan jóval az országos átlag (3,65) fölött van.

Az új 2011-2012-es tanévre 437 tanuló iratkozott be. Az öröndetes létszámnövekedés oka, hogy iskolánkban az idei tanévtől kezdve felmenő rendszerben már nem egy, hanem két ötödik osztályt indíthatunk. A nyár során az iskola régi épületének külső hőszigetelése zajlott, ezzel az iskola új külső homlokzati arculata is kialakításra került. Remélhetően a szépségen kívül ez a gázszámolás is meg fog mutatkozni.

A nyár során átalakításra került az iskolában az ügyviteli helyiségek elhelyezkedése. Az iskolatitkárság egy helyiségbe, a régi igazgatói és igazgatóhelyettesi szobába költözött így az igazgatóság helyét cserélt velük. A gazdasági iroda számára egy új helyiséget alakítottunk ki.

Diákjainknak több táborozásra nyílt lehetőségük. Ezek a hittan tábor, vitorlás tábor, francia tábor, úszó tábor voltak. Köszönet a szervező tanárok áldozatos munkájáért!

Sajnos a nyarat egy negatív esemény árnyékolta be. Iskolánkat kisebb villámcsapás érte, amelynek következtében a gyengeáramú rendszereink tönkrementek, így a telefon, a riasztó, a tűzjelző rendszerek, több számítógép és számítógépes hálózati eszköz. Ezek helyreállítása a biztosítóval történt kárrendezést követően megtörtént, így mostanra újra működik minden a szükséges módon.

A nyár folyamán új tanárok érkeztek a tantestületbe. Poros Júlia magyar, Pallos Éva német, és Árkovits Judit angol szakos tanárok, valamint újra soraink között köszönhetjük Gaálné Gerencsér Hajnalka tanárnőt, aki GYES-ről jött vissza dolgozni. Kivált a tantestületből Schusztner Gergely és Szarkáné Főrizs Gabriella, akik máshol folytatják munkájukat.

Szeptembertől a hittanórák oktatási rendjében változás történt. A református tanulókkal egy időben a történelmi keresztyén egyházakhoz (református, evangélikus, katolikus) tartozó diákoknak külön, felekezet szerinti hittanoktatására nyílt lehetőség.

A tanévet szokásunkhoz híven tanári csendesnappal kezdtük Tahiban a Református Konferencia Központban lelkészeink vezetésével, ahol a téma "A kegyelem - tanári lelki egészségünk forrása" volt a Zsidókhöz írt levél 13,9. verse alapján.

Óvónőink és tanáraink egy csoportja Tahiban

Reméljük az egész tanévünkre való lelki útmutatást egy a tavalyihoz hasonló sikeres tanév követ.

"Láttassék meg a te műved a te szolgáládon, és a te dicsőséged azoknak fiain." (Zsoltárok 90,16)

Földi János igazgató

Hitoktatás és konfirmáció

A tanév kezdetével elkezdődött az iskolai hitoktatás. A Barcsay Iskolában kedden du. 13.40 órakor, az Izbégyi Iskolában szerdán du. 1/4 5 órakor vannak az órák az általános iskola 1-5. osztályosainak.

A központi iskolákba (Templomdombi, Rákóczi, Szent András, Agy) járó tanulóknak csütörtökön du. 3 órakor 3-5. osztályosoknak, 4 órakor az 1-2. osztályosoknak, a 7-12. osztályosoknak pedig pénteken este 6-kor van hittanóra a gyülekezeti teremben (Rákóczi u. 14.) A Ferences Gimnáziumban kedden 3 órakor van református hittan.

Minden hittanost szeretettel várunk vasárnap de. 10 órakor a gyermek-istentiszteletre is, a már konfirmáltakat pedig a 10 órakor kezdődő felnőtt, templomi alkalomra.

Konfirmáció-kezdő szeretetvendégség október 2-án vasárnap du. 3 órakor lesz, ahová a 12-13 éveseket szüleikkel együtt várjuk, az asztalok megterítéséhez szívesen fogadunk a családoktól egy-egy tányér süteményt!

Az I. éves konfirmációi óra (6. osztálytól) kedden du. 3-kor, a II. éveseké kedden du. 4 órakor van.

Kérdőív visszajuttatás!

Akik nem juttaták még vissza a címükre elküldött egyházközségi kérdőívünket, azoknak most ismét mellékeljük. Nyilvántartásunk számára ez fontos, ezért kérjük az itt talált kérdőívet

mielőbb visszajuttatni

papíron, vagy elektronikusan

(a www.szre.hu/kerdoiv kitöltésével)!

Köszönjük együttműködésüket!

Műalkotások a Szentendrei Református Gimnáziumban

I. rész

A szentendrei Református Gimnázium utcai homlokzatán márványtábla fogadja az érkezőt, rajta a gimnázium címerével és annak latin jelmondatával: Arbor Plantata iuxta Rivos, azaz "Vizek mellé ültetett fa". Az épület első emeleti magasságában elhelyezett fehér márvány iskolacímer bibliai idézete utal a hívő ember lelki tartalékaira, de a város és benne a gimnázium Duna menti, patakokkal is bőves földrajzi fekvésére is. A címer tetején a tollat tartó kéz az írás és a szellemi munka jelképe. A kőfaragás kivitelezése Páljános Ervin szentendrei művész munkája.

Az aulába lépve a tanári folyosó bejárata fölött erdélyi fafaragó készítette táblán az iskola jelmondatát olvashatjuk, immár magyarul: *"Áldott a férfi, aki az Úrban bíz, mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa". (Jer. 17,8)* Református családok otthonában ma is sokfelé található "fali tábla", vagyis egy kiválasztott, kedves bibliai mondat. Itt a falitábla az iskola lelki irányultságát fejezi ki.

A gimnázium színes, bekeretezett címere szintén az aula falán látható, melyet az általunk kért motívumok alapján 1999-ben Balogh László, heraldikában is jártas szentendrei festőművész állított össze. A címer a piros-fehér-zöld nemzeti színeken kívül Szentendre város kék-sárga színeit is tartalmazza, melyet fém jelvényként az iskola tanulói ünnepi alkalmakkor viselnek, és az iskola nyakkendőjének is ez a dekorációja. A címer főmotívumai a fa és a folyó, amik jelentőségét a 21. században nem kell külön magyarázni.

Az aula falát díszíti még Deim Péter színes fotója is, amely a gimnázium lelki otthonát, a szentendrei református templomot ábrázolja ünnepélyes, szép őszi fényben. A fotográfia a Kálvária-dombról teleobjektívvel készült műalkotás.

Deim Pál Kossuth díjas festőművész és ólomüveg-ablaka

Az aulában mégis leginkább szembe ötlő a három szintre nyúló színes ólomüveglak, mely Deim Pál Kossuth díjas festőművész, a szentendrei festők nesztorának alkotása. A hullámos, többszörösen megtört, vasvázás üvegfelület két szemszögből is nézhető. A lépcső magasságából gyermekeknek szóló motívumok, lepkék, bogarak és halak díszítik, de az aulába belépő, és közepén megálló látogató egy különös kompozíciót szemlélhet. Középen csenevész fűcska, sok-sok kék és zöld háttérszínéből kiemelkedően, amelyet megtámogat egy arany színű fa-keret (amit a latin mondás mentornak nevez!). Ilyennek látjuk a tíz éves kisdíákot, mikor először lép gimnáziumunkba, a "mentor" pedig maga az iskola.

Deim Pál kifejezetten órájuk, a gyerekekre gondolva alkalmazott itt - a művészetében egyébként teljesen szokatlan - naturális ábrázolást, hiszen kb. 60 éve nem alkot természetű, csak kizárólag absztrakt képeket. A kép többi részén már az ő elvont motívumkincséből való formákat találunk, és pedig mély tartalommal. Megjelenik a szokott emberi figura, mely részben a fűcskával azonos színből készült (testvérek vagyunk), de került bele a teljesen szabad lehetőség áttetsző fehérjéből és a napfény aranyából is. Aztán itt vannak a rézsútosan elhelyezett, raszterszerű vonalak is, amelyek minden Deim-kép következetes jellemzői. Ezek története különösen is figyelemre méltó. (Folytatjuk.)

dr. P. Tóth Béla
lelkipásztor

Ennyi!

Ha ezt a címet ha látjuk egy könyvön, több gondolat is eszünkbe juthat. Lehet az "ennyi" a megtalált teljesség, a nincs tovább, a ne keress többet. De lehet az ellenkezője is, az "ennyi" a rész az egészből, ízelítő a fontos gondolatból, egy kedves történet az életéből.

Ez a könyv folyamatosan változik, hiszen egy internetes magazin a Közös(s)Ég nyomtatott válogatása, a történetek, gondolatok folytatódnak a világhálón. Az írások nem a szokványos keresztyén szakszavakkal mondják el a történeteket, hanem mindennapi beszélgetésekben találjuk magunkat. A negyven rövid történet nem kapcsolódik egymáshoz, de ha a könyv végére érünk, ismerős mindegyik, mert én is, mi is voltam, voltunk ebben a helyzetben, gondoltam, gondoltunk már erre.

A könyv olvasása közben érdemes rákattintani a Közös(s) Ég Magazin (www.kozos-eg.hu) oldalára, mert egy nyitott internetes alkotó műhelyt találunk, havonta változó tartalmakkal, gondolkodtató, provokatív cikkekkkel.

A könyvben megismert személyes, őszinte hangvételt keresztyén (könyv) irodalom a hittel élt mindennapokban ad segítséget, hogy az írókkal együtt küzdjünk meg mi, mai olvasók is a saját válaszainkért.

Kiadó: Dunamelléki Református Egyházkerület. Ár: 2000 Ft megtalálható az iratterjesztésben.

A Főpap

Mózes és Áron két ismert személy a Bibliában. Mózesről többet hallunk, személyiségével is jobban tudunk azonosulni, ketőjük között ő a főszereplő.

Párban állította őket szolgálatba az Úr, de nem egy és ugyan azt a feladatot kellett teljesíteniük. Mint minden emberi kapcsolatban, együttes szolgálatban, előbb utóbb elő kerül, hogy ki a "nagyobb", kinek fontosabb a szolgálata az Úr előtt.

Ezekre az emberi érzésekre mindig jön válasz a Szentlélektől, csak sokszor nem olyan, amelyet elképzeltünk. Ezért legtöbbször észre sem vesszük.

Mit gondolhatott Áron, amikor Mózes mellé állította az Úr, mert ő jobban tudott beszélni? Milyen érzések voltak benne, amikor az Úr folyamatosan Mózesrel beszélt, bár Áron volt a főpap? Le tudja küzdeni bátyja iránti féltékenységét? Képesse válik-e arra, hogy hűségesen támogassa Mózes küldetését teljesítésében?

Francine Rivers nagy sikerű regény sorozatának első kötete a Biblia egyik meghatározó személyének, Izrael első főpapjának lelki harcaiba és jellem-formáló küzdelmeit mutatja be.

Kiadó: Harmat, ár: 2200 Ft. Megtalálható az iratterjesztésben.

Kell egy hely?

Hogyan őrizhetjük méltóképpen elhunyt szeretteink emlékét?

Ma már nálunk is számtalan módja van az elhunytakról való megemlékezésnek és a tőlük való búcsúzásnak. A hagyományos temetési módok mellett egyre inkább teret hódítanak a különböző újszerű kegyeleti szertartások, mint például a repülőgépről vagy hajóról való szétszórás, de gyakori a hamvak otthoni elhelyezése is. Vajon szükséges-e, hogy legyen egy "fizikai" hely, ahol az elhunytakról megemlékezünk, vagy elég, ha csak a szívünkben őrizzük őket? Mit gondoljunk a jeltelen "sírokról", az alternatív módszerekről vagy éppen az út menti balesetek helyszínén felállított kegyeleti helyekről?

- Az embernek ősidőktől fogva elemi szükséglete, hogy a halottaitól méltó módon búcsút vehessen - mondja dr. P. Tóth Béla lelki-pszichológus, gyülekezetünk lelkipásztora. De hogy ezt milyen formában tegye, arra a Biblia részletes iránymutatást nem ad. A végső nyughelyről általában az elhunyt akarátát tiszteletben tartva szoktunk dönteni, vagy annak megfelelően, hogy milyen felekezeti és családi hagyományaink vannak. A hamvak jeltelen szétszórásakor általában nehezebb a gyászoló számára a megemlékezést helyhez, időponthoz kötni, pedig ez a gyász folyamatát segítheti. Ugyanakkor - úgynevezett patológus gyász esetén, amely évtizedeken át sem képes enyhülni - a hely, ahová akár naponta is kijár a hozzátartozó, ellenkező hatást fejthet ki: nem hagyja begyógyulni a sebet.

Ha a hozzátartozók úgy érzik, szükségük van a tragikus közlekedési baleset helyszínének megjelölésére, hagyjuk rájuk a döntést. Ezek az emlékhelyek mások javát is szolgálhatják, hiszen elriaszthatják az autósokat a gyorsajtástól a veszélyes útszakaszon.

A küszöbön túl

Akadnak olyanok is, akik rettegnek a megemlékezéstől, képtelenek a temetőbe kimenni, mert félnék, hogy újra felszakadnak a sebek. Legyünk türelmesek hozzájuk, bízzuk rájuk az elengedés folyamatát. Sokszor idősebb korban, az elmúlás közeledtével magától is képes változni a már eltávozottak emlékéhez való belső, lelki hozzáállás is - mondja lelkészünk.

Függetlenül attól, milyen temetési, megemlékezési módot választunk, a lelki folyamatok egészséges alakulásában óriási jelentősége van a szent és a profán dolgok szétválasztásának.

Mindenkit óvni attól, hogy a halálesetet követően szertartás, egyértelművé tett búcsúztató nélkül próbálja meg feldolgozni a történeteket. A gyász lényege a gyászoló belső énjének átrendeződése, s ez időigényes folyamat. Szükség van annak a ténynek az elfogadására, hogy az illető már átlépett egy küszöböt, ahonnan nincs visszatérés. Ennek elismerése a temetési szertartás, amikor a család, a barátok, hozzátartozók számára nyilvánosan egyértelművé válik, hogy a szeretett személy fizikailag nincs többé közöttük.

A temetésen való részvétel a gyász szempontjából is nagyon fontos, mert tudatosítja az elválást, lehetőséget ad az érzelmek kifejezésére, és közösségi támaszt is nyújt. Ennek elmaradása azt a hamis képzetet táplálhatja, hogy az elhunyt nem lépte át azt a bizonyos küszöböt, ami a gyász folyamatának megakasztója lehet - fejt ki dr. P. Tóth Béla.

Hamvak a polcon

A Biblia alapján álló hittől idegen a mértéktelen sírkultusz is. Gondoljunk csak a hatalmas síremlékekre, az elmulasztott szeretet reménytelen pótlására irányuló sírkő-simogatásokra! Hiszen mindez könnyen a halál tagadásának vagy a halottakkal való kapcsolatkeresésnek a területévé válhat. Veszélyes, ha problémáinkra, életünk nagy kérdéseire az élő Isten helyett például az elhalt szülőtől próbálunk meg "tanácsot kérni".

Nem problémátlan szerettünk hamvainak hazavitele sem. Ez ugyanis - azon túl, hogy bizarr dolog belépni egy olyan otthonba, ahol a polcon egy elhunyt földi maradványai láthatók - megnehezítheti a gyász feldolgozását, hosszú távon lelki deformításokat vagy akár szervi tüneteket is okozhat.

Ma egyre gyakoribb, hogy - akár anyagi megfontolásból is - az urna elhelyezését és az emlékhely felállítását a saját kertjében kéri a hozzátartozó. Hogy ezzel ki tud nap mint nap egészséges lélekkel együtt élni, az persze személyiségfüggő, mindenestre lelkünk gyógyulása szempontjából célszerű az élők és a holtak "birodalmát" egyértelműen szétválasztani.

Egy család a hamvakat minden szertartás nélkül a hétfégi ház kertjében temette el - meséli lelkészünk. Nyolc évvel a haláleset után keresett meg az elhunyt egyik rokona, hogy azóta sincs békéje, és megkért, mondjunk néhány búcsúszót és imádságot a rokona porai felett. Amikor néhány hét múlva újra találkoztunk, kimondhatatlanul hálás volt azért, hogy ennyi év után végre megnyugodhatott a lelke.

És hogy miként gondoljuk jól az eltávozottak emlékét? Méltó dolog, ha rendben tartjuk a sírokat, és ha úgy érezzük jónak, hogy legyen kint friss virág, vigyünk - tanácsolja lelkipásztorunk - hiszen az elvadult, gazos sír nem méltó sem hozzánk, sem az eltávozottnak. De vigyázzunk, nehogy a gyászban életünk súlypontja lassanként áthelyeződjön az élők felől a holtak felé! Mindennapos imádsággal, bibliaolvasással, a közösség szeretetben való gyakorlásával inkább az élő Istent keressük.

A legméltóbbak akkor leszünk kedves halottunk emlékéhez, ha a tőle tanult jó továbbvitelére, az itt élők megsegítésére törekszünk, amíg csak módunk van rá.

A Family Magazin 2010/4. számában megjelent cikk nyomán.

Kolos Emőke

Istentiszteleti és egyéb alkalmaink

Gyülekezeti istentisztelet: vasárnap de. 8 és 10 órakor

Gyermek-istentisztelet (és megőrzés 3 éves kortól):

vasárnap de. 10 órakor

Bibliaóra: csütörtök de. 1/2 9 órakor

Asszonykőr: hó első péntek du. 5 órakor

Középiskolás bibliakör: pénteken du. 6 órakor

Felnőtt konfirmációi óra: megbeszélés szerint

Konfirmációi óra I. éveseknek: kedd du. 3 órakor

II. éveseknek : kedd du. 4. órakor

Énekkari próba: vasárnap de. 9 órakor

Ref. Gimnazisták áhítata: hétfőn reggel 8 órakor

a gimnázium kápolnájában

Úrvacsorai bűnbánati alkalmak: karácsony és húsvét egész

héten, többi ünnepek előtt szerdától péntekig este 7 órakor

Adventi hangversenyek: a négy adventi vasárnapon

de. 11 órakor

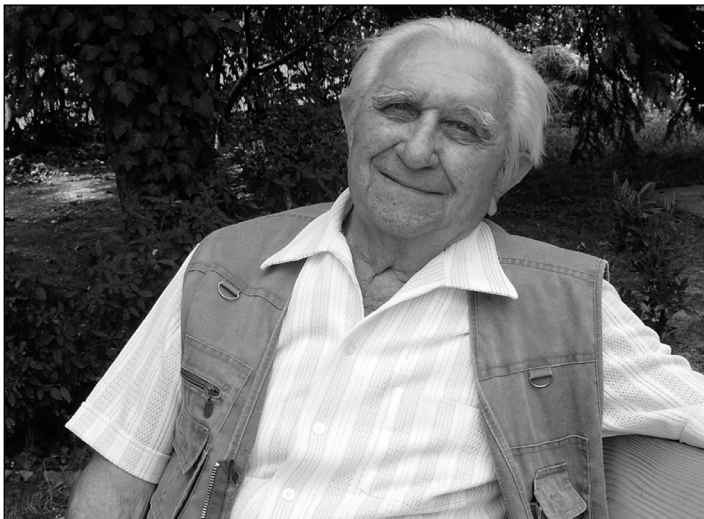
Hittanórák: központi iskolák 3-5.oszt.: csütörtök 3 órakor,

1-2.oszt.: csüt. 4 órakor

Barcsay Iskolában: szerda du. 13:40-kor

Izbégyi Iskolában: szerdán du. 1/4 5 órakor

Minden hónap utolsó vasárnapján fél 12-kor ref. istentisztelet van a **pilisszentlászlói rk.** kápolnájában

Három évtized mozdonyon

Gál Gyula gyülekezetünk talán legrégebbi tagja - 1942-től látogatja templomunkat - és legrégebbi presbitere: 22 esztendeig végezte ezt a szolgálatot. Ma már a tiszteletbeli jelző jár a titulushoz. A vasárnapi istentisztelet után ültünk le beszélgetni a templom kertjében.

Össze tudnánk-e számolni, hányadik istentiszteleten vett részt a szentendrei gyülekezet tagjaként?

- Nagyon nehéz feladat lenne, hiszen 1942-ben, katonaként jöttem ide először, amikor még javában dúlt a háború. Tényleges szolgálatra kerültem Szentendrére, és az istentisztelet akkor kötelező volt nekünk, kinek-kinek vallása szerint.

Honnan érkezett Szentendrére?

- Abonyban születtem, és a Nagykőröshöz tartozó tanyavilágban Nyársapáton református családban éltem. Római katolikusnak kereszteltek ugyan, de nevelőapám után protestánssá lettem. Szülőföldemen református istentiszteletek csak nagyobb ünnepek alkalmával voltak, amikor a környező városok valamelyikéből kihozták a tiszteletes urat. Az év többi részében vasárnapként is kántortanítónk látott el lelki útravalókkal. Szüleim igen szegények lévén napszámba jártak, nem volt ki felügyeljen rám, így öt éves koromban iskolába adtak. Ám mivel elég gyenge voltam fizikailag, de szellemileg is – teszi hozzá nevetve –, így hatévesen újrakezdttem az első osztályt.

Merre vitt az útja a tanyavilágból, a kisiskolából?

- Az elemi iskolákat Nyársapáton végeztem, két osztályt a kántortanító mellett – áldja meg a Jóisten! Ő nevelte belém az egyház iránti szeretetet. Én gyerekként minden vasárnap elmentem a templomba. Akkor még harmóniumon játszott a kántor, s én segítettem pumpálni a hangszert. A következő négy osztályt a református iskolában végeztem el.

Hogyan lett mozdonyvezető?

- Szegény napszámos édesapám a vasúthoz került pályamunkásnak, majd a jó munkája eredményeként váltókezelővé léptették elő, s mi a vasút mellé költöztünk. Ott robogtak el a vonatok az őrháznál, s nekem gyermekként nagyon tetszettek a mozdonyok. Tízévesen elhatároztam, hogy mégsem református pap leszek, ahogy terveztem, hanem mozdonyvezető. Aztán felnőtként valóban három évtizeden át vezettem is a vonatokat.

Gondolom, a Bibliát is a szeretett tanító bácsi adta kezébe.

- Tizenkétszer olvastam végig mindkét részét, az Ótestamentumot is, az Újtestamentumot is. Egész életemben olvastam a Bibliát, de azt, ami már szinte szétépedt a kezemben, a feleségemtől

kaptam ajándékba, amikor megesküdtünk. Halála után, 1997-ben kezdtem el rendszeresen olvasni, tehát nemcsak a napi, kalauzbebeli részleteket.

Miért volt ilyen fontos a Biblia olvasása?

- Már foglalkozásomnál fogva is nagy szükségem volt arra, hogy Istenben bízva végezzem munkámat. Soha nem indultam el az állomásról anélkül, hogy ne mondjak egy imádságot, hogy Isten segítségét kérjem. Nem is történt bajom, és megfogadtam, hogy amíg mozdulni tudok, a templomba is eljárom. A jó Isten akkor is vigyázott rám, amikor már nyugdíjasként kerékpárral jártam a Püspökmajor lakótelepi pékségbe, ahonnan nagy lendülettel jöttem le, s a főútra kanyarodva nem tudtam fékezni a pataknál. A járdára fordulni sem tudtam, mert az foglalt volt, s az úton egymás után jöttek az autók. Szerencsémre nem teherautó ütött el, hanem egy személyautó, ami azonban 85 kilométeres sebességgel érkezett. Bepöccöltem az autó szélvédőjén, súlyosan megsérültem, kómába estem. Kihívták a mentőket, a rendőröket. Érdekes módon én mindent hallottam és értettem, persze válaszolni nem tudtam. Nézték a pulzusomat, s hallottam, amint mondták: ez az ember halott, miért minket hívtak, a halottas kocsit kellett volna! A főhadnagy utólag megerősítette, hogy valóban ez a beszélgetés hangzott el. Isteni kegyelem volt abban is, hogy szinte a hívás pillanatában megérkezett az orvos az ügyeletről, ő vert belém lelket és hívta a rohammentősöket, akikre szintén nem kellett várni, mert éppen úton voltak Esztergomból jövet üresen.

Ön mostmár tiszteletbeli presbitere gyülekezetünknek. De akkor is vállalta ezt a megbízatást, akkor is vallotta hitét, amikor nem volt „ajánlatos”. Sosem érte baj, hátrány emiatt?

- Nem, soha. Olykor megfenyegettek, de nem bántam. Komoly megbízatásom volt: tíz évig voltam úgynevezett vizsgagép, vagyis az országban bárhol tartották a tanfolyamot, a mozdonyvezető nálam vizsgázt, az én gépemen. Fenyegettek, hogy majd nem leszek vizsgagép-mozdonyvezető! Mondtam, hogy semmi baj, akkor ne legyenek. Tovább fenyegettek, hogy még mozdonyvezető sem lehetek, hanem lakatosnak tesznek át. Végül sehová se helyeztek, nem lett semmi probléma. Maradtam a gépemen, s jártam a templomba.

Meséljen még a családjáról.

- Szentendrán ismertem meg kedves feleségemet 1943. július 6-án. Mielőtt az oroszok bejöttek 1944-ben Magyarországra, a vasútépítő ezred tisztjei már menekültek Nyugatra. S nekem ekkor is szerencsém volt: a háború közepette én jóformán puskát sem fogtam. Pedig behívták az időseket, a tartalékosokat, kiküldték a frontra, ahol vasútépítőként nagyon sokan elesetek. Én viszont „anyagos”, azaz raktáros voltam a Nyugatra menekülő tisztek mellett, akik a készleteket uszályokon menekítették. Túléltem a háborút, született két fiam. A nagyobbik, Gyula, műszaki doktor lett, a kisebbik pedig autószerelő. 1964-ben építettem a Hold utcában azt a házat, ahol ma is élek kisebbik fiamékkal. Van négy unokám és egy dédunokám. Boldog ember vagyok.

Jámbor

A kiadványunkban megjelenő cikkek, írások nem feltétlenül fedik mindenben a szerkesztőség véleményét, hanem elsősorban azok szerzőinek gondolatait tükrözik.

KEHELY

Szentendrei Református Hírlevél

Kiadja: az egyházközösség - Cím: 2000 Szentendre Rákóczi út 14.
Telefon: 06 26 310-524 - Felelős kiadó: dr. P.Tóth Béla lelkipásztor
Főszerkesztő: Jámborné Benkei Ildikó (E-mail: jambor@limar.hu)
Olvasószerkesztő: Sikolya Zsolt gondnok, (zsolt.sikolya@gmail.com)
Tördelő: Fazekas Andrea
Nyomtatás: Kádár Péter www.digitalisnyomda.net